

Compensation for Innocent Convicts in the Law of Iran and America

جبران خسارت محکومان بی گناه در حقوق ایران و آمریکا

Ahmadreza Kenarkoohi

Master of Criminal Law and Criminology, Islamic Azad University, Ahvaz Branch, Ahvaz, Iran (Corresponding Author)

احمدرضا کنارکوهی
کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهواز، اهواز، ایران (نویسنده مسئول)

Ahmadreza.kenarkoohi@gmail.com
http://orcid.org/0000-0001-8288-0387

Salameh Abolhasani

Assistant Professor, Department of Criminal Law, Islamic Azad University, Ahvaz Branch, Faculty of Humanities, Ahvaz, Iran

سلامه ابوالحسنی
استادیار گروه حقوق کیفری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهواز، دانشکده علوم انسانی، اهواز، ایران

salameh_abolhasani@yahoo.com

Abstract

Despite the rules of trial, there is always the possibility of a wrongful conviction. Given the seriousness of the judicial miscarriage, it is necessary to compensate the innocent after the innocence is revealed. Article 171 of the Constitution of Islamic Republic of Iran mentions compensation for the error of the judge. However, the competent court was not determined until the act on the supervision of the conduct of judges was approved. At the moment, innocent people must first show the judge's mistake in the judge's disciplinary court and then file a lawsuit in the general legal court of Tehran and this process is not suitable for the need for quick compensation. There are three mechanisms in American law: private bill, civil litigation and compensation statutes to compensate for the innocent that most effective mechanism is the compensation statutes. The present article has written by descriptive-analytical method and in order to achieve a specialized compensation system for the innocent, it is recommended that Article 261 of the Criminal Procedure act be extended to compensate for the innocent convicts and the government will take on the primary duty of compensation.

Keywords: Presumption of Innocence, Miscarriage of Justice, Actual Innocence, Wrongful Conviction, Compensation.

چکیده

به رغم قواعد دادرسی، همیشه احتمال محکومیت نادرست وجود دارد. با توجه به شدت خطای قضائی لازم است پس از آشکار شدن بی گناهی نسبت به جبران خسارت بی گناهان اقدام شود. اصل یکصد و هفتاد و یکم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به جبران خسارت ناشی از اشتباهات قضائی اشاره دارد با این حال تا تصویب قانون نظارت بر رفتار قضات مرجع صالح جهت اقامه دعوی نیز مشخص نبود. در حال حاضر بی گناه باید ابتدا در دادگاه عالی انتظامی قضات تقصیر یا اشتباه قضائی را اثبات و سپس در دادگاه عمومی حقوقی تهران اقامه دعوی نماید و این فرآیند با لزوم جبران سریع خسارت متناسب نمی باشد. در حقوق آمریکا سه نوع سازوکار لایحه خصوصی، دادخواهی مدنی و قوانین جبران خسارت برای بی گناهان پیش بینی شده است که موثرترین سازوکار قوانین جبران خسارت هستند. مقاله حاضر با روش توصیفی-تحلیلی نوشته شده است و به منظور دستیابی به نظام تخصصی جبران خسارت بی گناهان پیشنهاد می شود موادی در ادامه ماده ۲۶۱ قانون آیین دادرسی کیفری به جبران خسارت محکومان بی گناه اختصاص یابد و دولت و وظیفه ابتدائی جبران را برعهده گیرد.

واژگان کلیدی: اصل برائت، خطای قضائی، بی گناهی واقعی، محکومیت نادرست، جبران خسارت.

Received:2021/09/06 - Review:2022/01/18 - Accepted:2022/02/18

دریافت مقاله: ۱۴۰۰/۰۹/۰۶ - بازنگری مقاله: ۱۴۰۰/۰۱/۱۸ - پذیرش مقاله: ۱۴۰۰/۰۲/۱۸